

KAYIT DIŞI

bir çıkırığın dönmediği yerden
başlıyor bazen ömür

kireç tutmuş duvarlarda
eski nefeslerin izi kalır
kimse yüksek sesle söylemez bunu

bir kandilin cılız halkasında
gece kendine yetecek kadar çoğalır

incir yaprağının altındaki serinlik
hiçbir kitaba geçirilmemiştir

o yüzden yaşlı kadınlar
örgülerini çözerken
yalnız ipliği değil
geçip gitmiş yılları da gevşetir

uzakta bir değirmen susar

un eksilmez dünyadan
yalnızca buğdayın hatırı
başka omuzlara kalır

ben, adımları hiçbir yere kazımadım

bana düşen
çatlamış çömleğin ağzında
son damlayı bekleyen sabırdı

bir gün herkes
kendi suskunluğunun ağırlığını tartacak

terazi şaşmaz

çünkü en eski ölçü
insanın içinden geçendir

Gökhan Oskay